

AARSSKRIFT

FOR

RINGE

EFTERSKOLE

1933

UDGIVET

AF

ELEVFORENINGEN

AARSSKRIFT
FOR
RINGE EFTERSKOLE
1933

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Skal vi hænge med Hovedet?

Det kan maaske synes, at det er et urimeligt Spørgsmaal til livsglad Ungdom. Skal vi hænge med Hovedet? Nej, op med Hovedet, frisk Humør, vil de fleste af jer sige — heldigvis. Og dog er der Grund til at tænke lidt over Spørgsmaalet, for der gaar for Tiden megen Ungdom, for hvem Fremtiden synes haabløs — ogsaa i vort Land. Men værre er det, at der gives voksne Mænd, der selv har kæmpet og sejret og saa dog kan prædike Haabløshedens Evangelium for Ungdommen. Jeg har læst et Konfirmationsdigt af Harald Bergstedt, der begynder saaledes:

Ak, smaa Konfirmander! — der venter
jer Baghuse, Armod og Vrede —
Timer med endeløs Haabløshed —
Nætter med Tomhed og Lede!

Jeg har ogsaa læst en Konfirmationstale, der havde en hel anden Tone. Der stod bl. a.: Sørg for jeres Legemers Renshed, vær ikke bange for Vand, vask jer

med Velbehag, bad og svøm og rør jer muntert i frisk Luft og lad jer bage af Solen; luft jert Kammer og jer Bolig godt ud.

Vær maadeholdne med Mad, sky al Slikvornhed og drik ikke alkoholiske Drikke.

Leg med Lyst, men arbejd med Alvor. Gaa ikke af Vejen for Arbejdet. Jeg er taknemlig for, at jeg har været i Haandværkerlære. Kun ved Arbejde bliver et Menneske praktisk.

Driv Gymnastik og øv jert Legeme ved Leg og fornuftig Sport.

Tænk paa, mens I vokser til, hvad I vil være. Enten I vil være Arbejdere, Landmænd, Haandværkere, Lærere, Teknikere, Kunstnere eller Forfattere, kort sagt — vær flittige og redelige Arbejdere — — en god Arbejder er ikke mindre værd end en god Præsident.

Det var en Del af en Tale, som Masaryk, Tjekkoslovaekiets Præsident, holdt til Konfirmander.

Der er stor Forskel paa de to Taler. Den første prædiker Haabløshed, medens den anden lyser af Tro paa Arbejdets Velsignelse.

Her er Forskel i Livssyn — en dyb Kløft. Den ene ser Mørket, den anden ser Lyset. Men der har alle Dage været baade Lys og Mørke, og det vil vedblive at være saadan. Er det da ikke klogest at vende Ryggen til Mørket og se fremad mod Lyset — de gode Livsmagter, og saa gaa i deres Tjeneste.

Jeg saade i Foraaret nogle smaa Frø af Maria Tidslen i min Have. Det regnede, og der dannedes Skorpe paa Jordfladen. Jeg tænkte: Vil de smaa, svage Spirer kunne bryde denne Skorpe?

Hvis de havde været Sortseere, saa havde de op-

givet det hele og fundet Døden under Jordskorpen. Men de var Lysseere. De kunde ganske vist ikke enkeltvis bryde gennem Jordskorpen, men de havde Livets vidunderlige Tro paa, at det umulige kan ske, og saa løftede de i Fællesskab et stort Stykke af Jordskorpen, tittede ud i Lyset, bredte deres brede Kimblade ud mod Solen, sugede Varme og Kraft i sig, voksede, vandt Sejr og gik ind til Livet i Stedet for Døden.

Saadan er Livskampen. Den kan forme sig som den haabløse Kamp, der fører ind til Døden, og den kan forme sig som den haabefulde Kamp, der fører ind til Livet.

Hvert Menneske maa føre denne Kamp, hvis det vil leve.

Da jeg som Dreng i de kolde, regnfulde Efteraarsdage gik og vogtede Køer paa den jyske Hede, havde jeg hverken stort Livsmod eller lyse Fremtidsdrømme.

Og da jeg som ung Haandværker sad i Københavns Baggaard og lavede Støvler til finere Folk og ofte blev spurgt, hvorfor jeg ikke gik ind i en Fabrik, da der kunde tjenes mere, svarede jeg altid, at jeg var angst for at, de mange Hjul skulde kvæle mig.

Saa sagde jeg Farvel til Hovedstaden og drog til Udlandet. Og der begyndte for mig den haabefulde Livskamp.

Jeg opdagede snart, at jeg var meget uvidende, at der var saa mange, mange Ting, jeg maatte have Besked om. Der blev noget at stræbe efter. Et Aar i Berlin med de mange Museer aabnede mine Øjne for Kunstens Verden, for Teknikens sejrende Fremskridt og Kulturens Bølgegang. Et Aar i Alperne aabnede mine Øjne for Naturens Skønhed og Rigdom og for Menneskets vidunderlige Tilpasningsevne.

Men i Storbyerne følte jeg stærkt den tyngende Skorpe, der kan kvæle det spirende Liv. Da saa jeg det store Mørke i Menneskesamfundet, og det var nær ved at tage Livsmodet fra mig. Her løftede Menneskene ikke i Flok, men de vurderede deres Medmennesker efter det Udbytte, de kunde have af dem. Her kæmpes ikke i Fællesskab mod Naturen, men her kæmper Mand mod Mand. Man faar da let en Følelse af, af man bare staar i Vejen for andre.

Jeg glemmer aldrig en Dag, da jeg saa en Arbejder blive knust af en Kornsæk. Han fjernedes, en anden traadte i hans Sted, og der fortsattes, som om intet var sket. Saa lidt var altsaa et Menneske værd.

Jeg forlod saa Storbyerne og gav mig til at læse. Og da fortsattes den haabefulde Livskamp for mig. Jeg fik nu Lejlighed til at fordybe mig i Spørgsmaal, der havde min Interesse. Jeg kom ind i en Livsgerning, der tog mig helt. Det er Lykke. Det blev mig ogsaa klart, at Lykken kan findes i enhver hæderlig Gerning, naar man blot kender Glæden i det daglige Arbejde. Præsident eller Hyrde — det kommer ud paa eet — blot ikke en Gerning, hvor ens Sjæl dør, saa man lever i Mørket i Stedet for Lyset.

Der findes desværre mange i vore Dage, der kun ser Mørket. Men der lever heldigvis endnu mange, som har Tro paa, at der er Vej frem, og som har Vilje til at tage fat for at finde Vej ud af Mørket.

Det har før set mørkt ud. Men Mænd med Livstro og Livsvilje fandt Vej ud og vandt Sejr.

Vanskelighederne, vi nu er inde i, vil forhaabentlig ægge sund Ungdom til at lægge alle Kræfterne i. Og vil unge, sunde, stærke Mænd sætte Skuldrene til, da kan

de som de spæde Marie-Tidsler løfte store Hindringer af Vejen, og de vil opleve den frydefulde Livskamp.

Der er megen sund Ungdom i Danmark. Søg sammen med den, sæt jer et Maal, løft i Flok — og I vil sejre.

Ikke det mørke Livssyn, men det lyse Livssyn, Troen paa de evige Magters Hjælp i Livskampen er den bedste Løftestang.

Frem for alt — ikke hænge med Hovedet!

P. Birkelund.

Fra Festen paa Dybbøl d. 11. Juni 1933.

Det øsregnede om Morgenen, da vi vaagnede. Det var forfærdeligt. — Det første vi gjorde var at ringe til Sønderborg for at høre, hvordan Vejret var der. Svaret var ikke just opmuntrende, det skyllede ogsaa ned der, og det saa ud, som om hele Festen skulde drukne i Regn. »Vi kommer alligevel,« svarede vi. — Og vi fortrød det ikke.

Vi kravlede ind i de ventende Rutebiler, og saa kørte vi mod Dybbøl. Himlen begyndte at lysne, og inden vi naaede Haderslev, var det straalende Solskin. Der var megen Trafik paa Landevejen den Dag, alle skulde til Dybbøl for at være med i det, der skete der. — Vi sang Fædrelandssange saa længe, vi havde Luft, men saa fik vi Bud om at skaane Halsene, til vi

kom til Sønderborg, saa maatte vi synge lige saa meget, vi kunde.

— Alle Ansigter var glade og forventningsfulde, Bilerne var pyntede med Dannebrog og grønne Grene, alt stod i Glædens og Festens Tegn — —.

Da vi kom til Sønderborg, var der allerede mødt mange Mennesker. Vi skulde tage Opstilling paa den store Idrætsplads, og derfra marchere gennem hele Sønderborg ud til Dybbøl. Det tog lang Tid, inden de mange Tusinde Mennesker blev opstillet paa deres bestemte Plads. I den store Skare saas flere Højskoleforstandere med deres Elever. Der kan nævnes Ryslinge, Danebod, Hoptrup, Askov og mange andre.

Der blev holdt et Par korte Taler, mens vi stod opstillet paa Pladsen, men endelig begyndte Udmarchen. Det var et uforglemmeligt Syn at se den lange Række af Mennesker med Hundreder af Faner, alle med den samme Tanke og Følelse, nemlig paa Dybbøl at bevise deres Danskhed.

Det er en lang Vej fra Idrætspladsen i Sønderborg ud til Skanserne. Men Vejen faldt os ikke lang. Vi sang paa hele Turen; naar vi var færdige med den ene Sang, begyndte vi paa den næste. Alle sang, og alle var glade.

— — Saa kom vi da ud til Dybbøl, — jeg havde den Glæde at bære vor Fane fra Snoghøj ind i Skanserne, en for mange maaske ubetydelig Oplevelse, men en Oplevelse, jeg aldrig glemmer.

Der var sort af Mennesker i den store Kongeskanse, hvor Festen blev holdt. Det blev konstateret, at der havde været op mod 40,000 Mennesker paa Dybbøl den Dag. Sig saa ikke, at Danskerne sover, de er der,

naar det gælder. Da hele Forsamlingen rejste sig og sang »Den signede Dag med Fryd vi ser«, var der en Grebthed og Andagt over alle de Tusinder af unge Danske, og den holdt sig hele Dagen. Man skulde synes, at der let kunde komme Uro og Forvirring i saa stor en Flok, men det var der ikke noget af. Alt gik roligt og fredeligt, som det skulde.

Saa kom Talerne, mange af dem var ganske unge Sønderjyder, der naturligt og kønt talte Danmarks og Sønderjyllands Sag. Der var ingen svulmende og pralende Ord, nej, alt var saa ægte og fint.

Da H. P. Hanssen, Nørremølle, Sønderjydernes gamle Fører, steg op paa Talerstolen, vilde Bifaldet ingen Ende tage. Men da han begyndte at tale, blev der Stilhed, alle lyttede til den store Førers Ord. De, der saa ham tæt ved, fortalte, at Taarerne løb ned ad Kinderne paa ham, mens han saa ud over den store Mængde af unge Danske.

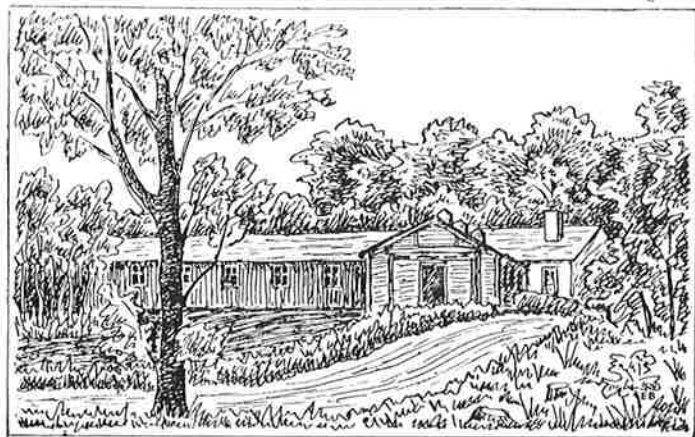
Der var mange Talere; da de danske var færdige, kom der Repræsentanter fra de nordiske Lande og bragte deres Landes Hilsen til Danmark. Da den Mand, der skulde have overbragt Finlands Hilsen, var blevet forhindret, maatte Telegrammet læses op. Men saa rygtes det, at vi fra Snoghøj Gymnastikhøjskole havde en ung finsk Pige med, og saa maatte Tuija op paa Talerstolen og sige et Par Ord paa Finsk. Hun blev saa forvirret, da hun kom op og saa ud over den store Forsamling, at hun ikke vidste, hvad hun sagde, der var heller ingen, der forstod det, men Folk jublede.

Saa var Festen ved at være forbi, og lidt efter lidt tømtes den store Skanse. Alle drog vi derfra, en stor og herlig Oplevelse rigere og med den faste Tro og

Overbevisning, at vi er Danske og vil vedblive at være Danske.

Hilsen til alle gamle Venner, eders

Thora Birkelund.

Militærnægterlejren Grib Skov.

En Røst fra Grib Skov.

Da vi nu efterhaanden bliver nogle Stykker fra Efterskolen herovre i Gribskov, vil jeg gerne fortælle lidt om Forholdene herovre i Militærnægterlejren.

Inde midt i Gribskovens Tykning, et Par km fra Maarum St., ligger Lejren i ensomt Selskab med et Skovløberhus. En ny, smuk Bygning hæver sig her paa

en lille aaben Plads midt imellem Birk, Bøg og Gran. Her er det, Militærnægterne har deres Bolig, men dog ikke længere fra Omverdenen, end Tidens store Problemer kan naa ind til os. Arbejdet, vi er beskæftigede med, bestaar hovedsagelig af Stenslagning og Grøfterensning, hvorimod vi ikke har noget med selve Træfældningen at gøre. Vort Arbejde skal jo være af ekstraordinær Art. Det gaar da ogsaa ret fornøjeligt til, naar en halv Snes Mand kommer i Sving med de forskellige Redskaber, og det giver Genlyd i Skoven. Undertiden kan vi opnaa at faa Akkord, og da kommer der ekstra Fart i Hammer og Skovl, for at vi kan indvinde mere Fritid.

I vor Fritid er vi fuldstændig vor egen Herre og kan tage, hvorhen vi vil. Den bliver da ogsaa brugt paa mange forskellige Maader; nogle læser eller skriver, andre tager deres Cykler og kører lange Ture i Nordsjællands skønne Egne, nogle spadserer ind i Skovens Indre, for der gemmer sig skønne Pladser og smukke Søer, som nok er værd at se.

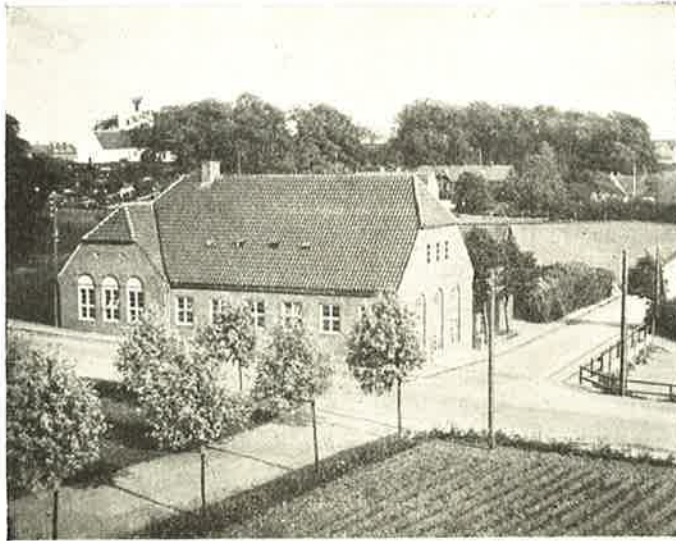
Til Slut et Ord til de unge Mænd, der endnu ikke har været paa Session. Sæt jer lidt ind i Civilloven og tænk over, hvad I gaar ind til ved Militæret, eller tænk paa alle de mange, mange Mennesker, der døde under Verdenskrigen, og hvor mange, der den Dag i Dag er Invalidere. Lad os unge gøre et Arbejde for Krigens Afskaffelse, saa vi engang med Sandhed kan sige, der er

Fred paa Jorden.

Glædelig Jul ønskes af

Erling Bek og Frands Knudsen,

Militærnægterlejren.

Skolen i Fugleperspektiv.

Friskolens 60-Aars Jubilæum.

Den 8. September holdtes 60-Aars Jubilæum paa Friskolen eller „Børneskolen“, som den til daglig kaldes blandt dem, der har nærmere Tilknytning til den. Samtidig holdt Frk. JOHANNE JENSEN 10-Aars Jubilæum som Lærerinde ved Skolen. Der blev i den Anledning om Aftenen afholdt en Festlighed i Gymnastiksalen, hvor Forældre, Venner af Skolen og gamle Elever var samlede ved de festligt dækkede Kaffeborde. At komme ind paa en nærmere Redegørelse af Festens Forløb, vil tage mere Plads end der her er til Raadighed, hvorfor der kun bringes et Referat, der i store Træk omhandler Festen:

Skolekredsens Formand, Elektricitetsværksbestyrer HANSEN, bød Velkommen og redegjorde for Skolens Tilblivelse og Udvikling.

Han takkede alle, der havde været med i Arbejdet for Skolen, først og fremmest Hr. og Fru BIRKELUND, og overrakte tilsidst 10 Aars Jubilæum, Frk. JENSEN, en Adresse, rigt illustreret med 10 Krone Sedler. idet han takkede Frk. Jensen, fordi hun havde forstaaet at gøre Skolegangen til en Fest for de Smaaabørn, Forældrene havde sendt til Ringe Friskole.

Frk. JENSEN takkede og dvælede ved Minderne for de 10 Aars Skolevirksomhed.

Dekupør UFPE BEK dvælede ved Grundtvigs Minde. Grundtvigs 150 Aars Fødselsdag var valgt til Jubilæumsdag, fordi Friskolen skylder Grundtvig sin Tilblivelse og Form. Grundtvig stillede store Krav til sine Disciple. Ogsaa paa dette Omraade har Ringe Friskole været i Overensstemmelse med Grundtvig. Som gammel Elev takkede han de to Lærere, der har virket her gennem de 60 Aar. De er forskellige, men de har bygget paa det samme Grundlag. Tak til de tre, der endnu virker ved Skolen, fordi de altid er gaaet til deres Arbejde under Selvprøvelse og Selvkritik og aldrig har stillet sig paa den høje Hest.

Forstander BIRKELUND betegnede det som Skoiens bedste Opgave at føre Børnene ind i de historiske Oplevelser. Som faren Svend havde han lært at sætte Pris paa den fulde Frihed, derfor satte han Pris paa en Skolegang, hvor det er muligt at blive Forældrenes Tjenere. Han takkede for den Frihed, Bestyrelsen havde givet ham til at ansætte og afskedige sine Medarbejdere. Baade i Forholdet til Forældre og Skolekommission har Skolen nydt den fuldkomne Frihed.

Fru JENSEN, Fredshjemmet, Kellerup, takkede for den Forstaaelse af Børnenaturen, der raadede i Ringe Friskole. Frk. Jensens Evne til at gøre Børnene glade ved Skolen fra Begyndelsen, sætter sit lykkelige Præg paa hele Skolelivet.

Fru Dekupør BEK fremdrog Glimt fra Skolelivet, saaledes som Forældrene lærer det at kende gennem Børnenes Omtale.

Skomager JØRGENSEN, der er blandt Skolens første Elever, fremdrog Minder fra Skoleforholdene fra den Tid, Friskolen oprettedes, vist nok paa Initiativ af Pastor Clausen, Ryslinge, og udtalte Haabet om, at Ringe Friskole maatte vokse under et udpræget personligt Styre.

Frk. LIDDE HØJLUND, Ryslinge, takkede for sin Skoletid, og

Frk. Jensen, fordi hun var faldet i Traad med Ringe Friskole, der var et lykkeligt Fristed for os Børn.

Fru BIRKELUND takkede Frk Jensen for hendes Samhørighed med Hjemmet.

Der var indløbet en Mængde Telegrammer og skrevet fire vellykkede Sange, der blev modtaget med Begejstring.

Cykleturen 1933.

Endelig oprandt d. 23. Juli, da Fællesudflugten for gamle Elever skulde tiltrædes.

De, der ikke havde været med paa en saadan Tur før, gik med nogen Ængstelse i de unge Sind: Mon det bliver meget strengt — Kan man blive søsyg — Mon vi kommer i Seng om Natten — Mon vi skal have Havregrød om Morgen? o. s. v.

De, der havde været med før, de mere erfarne, vidste, at haarde Senge og Havregrød slap man vanskeligt udenom, men de vidste ogsaa, at begge Dele kunde tages med godt Humør, naar man bare var godt træt og sulten. Søsygen derimod, ja, den ahang helt af Vind og Vejr og ens Modstandskraft.

At Turen trods Vanskeligheder vilde blive interessant, var alle sikre paa. Vi havde jo ved Elevmødet stemt for at komme til Møen, fordi vi mente, der maatte være særlig smukt.

Søndag Morgen startede saa en Flok morgenduelige unge Mennesker fra Ringe Efterskole med Nyborg som

det foreløbige Maal. Vejret var fint, Rygvind, og Stemningen var høj, vi kom derfor i god Tid til Nyborg, hvor Resten af Deltagerne stødte til os.

Sejlturen over Store Bælt gav en behagelig Hvile, saa vi ved Ankomsten til Korsør havde friske Kræfter til at træde Pedalerne. Gennem mange Krogveje kom vi ud paa Sjællands Hovedlandevej: København—Korsør. Straks uden for Byen beundrede vi Mathiesen store Planteskole med de duftende Roser i mange smukke Farver.

Kort for før vi naaede Skelskør, saa vi det ny Gigt-sanatorium, som i sin funktionalistiske Stil danner et iøjnefaldende Bygningskompleks.

Skelskørs Seværdigheder gav vi os ikke Tid til at opsøge, men en Lærdom modtog vi dog, thi paa Raadhuset stod: »Lov skal lydes«. Ja, Lov skal lydes, naar vi færdes paa Landevejene, og denne Lov hedder Færdselsloven — to og to efter hinanden i Landevejens højre Side.

Med strygende Rygvind gik det ad Næstved til. Vi naaede derfor saa tidligt dertil, at vi fik god Tid til at se en Del af denne gamle Bys Seværdigheder. Det, der først tiltrak sig vor Opmærksomhed, var de to store Kirker, der laa ret nær hinanden, dernæst Apostelgaardens med udskaarne Apostelskikkelser paa Facaden fra det 17. Aarh. samt det gamle Raadhus og Helliggejst-hospitalet, nu Museum.

Vi gik ogsaa en Tur langs den stille Susaa gennem skyggefulde Skove ud til den lærde Skole, Herlufsholm, som har en interessant Historie. Ved Susaaen saa vi ogsaa Danmarks største Papirfabrik, Maglemølle, og var inde i et mærkeligt Traktørsted, et saakaldt Tyk-

mælkshus, hvor vi efter Behag fik Rødgrød eller Tykmælk med revet Rugbrød paa.

Herlufsholm blev anlagt som Benediktinerkloster (Skovkloster) i det 12. Aarhundrede, men efter Reformationen blev det som saa mange andre Klostrer inddraget af Kronen. De fleste Kløstre blev da Herresæder, men anderledes gik det her, thi da det i 1560 helt ophørte med at være Kloster, bortbyttede Frederik 2. det mod Hillerødsholm (Frederiksborg) til Søhelten Herluf Trolle, efter hvem det nu har Navn. Han og hans Hustru, Birgitte Gjø, bestemte, at det ikke skulde være Herresæde, men en lærd Skole, hvilket det saa har været siden 1566. Altsaa i Virkeligheden Skole fra før Absalon til vor Tid.

Vi var inde i Skolens righoldige Museum, hvor der var en Mængde Dyr og andre naturhistoriske Ting, hvoraf meget er skænket af gamle Elever, der opholder sig forskellige Steder paa Jorden. Vi var ogsaa inde i den gamle Klostergaard og Klosterkirken, hvor vi saa Herluf Trolles Gravmæle og hans Rustning samt hans Vaabenmærke med den hovedløse Trolld.

Paa Vandrerherberget i Næstved sov vi i solide Soldatersenge, og om Morgenen spiste vi Havregrød. Det gav Kræfter.

Paa Vejen fra Næstved til Vordingborg kom vi forbi en Fjord, over hvilken vi fra en Lyngbakke havde en god Udsigt. Solen brændte, og Vandet lokkede. Fler-tallet kunde ikke modstaa Fristelsen, men maatte i Vandet, dog ikke paa Hovedet, thi selv om Fjorden hed Dybsø, var det dog en udpræget Fladsø, ja endog saa fladvandet, at der maatte vades meget langt ud i Fjorden, før der var Vand nok til at svømme i.

Ikke langt derfra kom vi forbi et af de Fyrtaarne, der vejlede Ruteflyverne paa deres natlige Færd.

I Vordingborg var det naturligvis Slotsruinerne med Gaasetaarnet, der tiltrak sig vor Opmærksomhed mest. Der var vi inde i en Have med middelalderligt Præg, d. v. s. den havde Lighed med de gamle Klosterhaver. Her var Giftplanter og Lægeurter af forskellige Arter,

Digteren læser egne Værker.

meget original, men Gartneren, som vogtede den, var mindst lige saa original som Haven.

Vi nød den vide Udsigt fra Gaasetaarnets Top og gik rundt mellem de vældige Murrester af Valdemar den Stores gamle Borg. Her traf vi ogsaa en Digter, der gerne vilde læse noget af egne Værker for os. Vi gik ind paa hans Forslag, da vi i hvert Fald kunde hvile os, mens han læste. Han viste sig at være en vittig Mand, der forstod at øse ud af sit Vid paa 'en

tiltalende Maade. Han fulgte os, saalænge vi var i Ruinerne. Jeg blev fotograferet Arm i Arm med Digteren foran Gaasetaarnet. Vi skulde i Aarskriftet. (Hvem tog Billedet, og hvorfor blev det ikke indsendt! Red.)

Mellem Vordingborg og Kallehave traf vi samme Dag Original Nr. 3 — ganske vist af en hel anden Type. Det var en Skærslipper, der sang og dansede for sin Hund. Originaler er ellers ved at være sjældne i vore Dage.

Fra Kallehave skulle vi have været med Færgen over til Koster, men da der laa en Damper klar til Afgang til Stege, og Kaptejnen tilbød at tage os med for en meget ringe Betaling, sejlede vi direkte til Stege og sparede derved flere Kilometer. Rundskuet fra Dampers Dæk var smukt. Over Stege saa vi tydeligt Højemøens »Fjelde« rage op mod Skyerne; men jo nærmere vi kom Byen, desto mindre blev Fjeldene, tilsidst skjultes de helt af Byen, der dog ikke udmærker sig ved sine Skyskrabere.

Omtrent halvvejs Klinten satte vi os paa den sidste Banke før den brede Sænkning ved Borre og spiste vor Aftensmad. Foran os havde vi det flade, lave Land, hvor Havets Bølger tidligere havde rullet, og bag dette Lavland hævede Højemøen sig langsomt, men ustandseligt til sit højeste, skovklædte Punkt, Aborrebjerg.

Hvilket Udsyn — hvilket Indblik —. Hvad vilde en Digter med et følsomt Sind, en frodig Fantasi og et velklingende Sprog ikke kunne faa ud af et saadant Panorama — og saa det allerbedste: Forventningen om, hvad der yderligere deroppe vil aabenbare sig for ens Blik, og hvad man muligvis vil komme til at opleve af spændende, ja, maaske endog farefulde Situationer.

Naa, Begyndelsen blev spændende nok. Vi forvildede os i Højemøens Skove, kom ind paa vildsomme, tilsidst overgroede og ufremkommelige Stier, hvor vi maatte bære Cyklerne over vindfældede Træer, tradske gennem

Møens Klint: Vitmundsnakke.

Brændenælder og Brombærranker — en rigtig Urskovs-tilværelse, der kostede baade Blod og Sveddraaber.

Endelig naaede vi ud af Urskoven — og hvilken Skønhedsaabenbaring havde vi da ikke for os. Til den ene Side havde vi »Den lille Taler« med dens lodrette mere end 100 m høje, blændende hvide Kridtvæg, og til den modsatte Side saa vi Jydelejten med de mange

stejle, græsklædte Banker bag ved, hvor Enebærbuske stod spredte i malerisk Uorden, og hvor ferierende Københavnerne havde skabt en hel Teltby, i hvilken Folk, der er vant til Storbyens Overkultur, prøvede at leve primitivt, prøvede at føre en Robinson Kruse-Tilværelse. Alene det at skaffe Vand til Maden, voldte dem adskilligt mere Besvær end derhjemme, hvor de bare behøvede at dreje op for Vandhanen. Her maatte de klatre ned ad flere Hundrede Trappetrin for at hente Vand af Kilden ved Klintens Fod og saa bagefter bære den fyldte Spand de Hundreder af Trin op ad den stejle Klint. Det gav Arbejde. Vandet betaltes med Sveddraaber, trætte Muskler og højlydt Stønnen — en god Morgen-gymnastik.

Vi boede paa Klintens Vandrerherberg og havde derfra let Adgang til Klintens smukkeste Partier, til Havet og til udmærket Badestrand.

Næste Dag havde vi god Tid og vandrede da fra Jydelejet ad Fodstien langs Klintens Rand til Sommer-spiret, hvorfra vi gik ned til Havet. Der lejede vi en Motorbaad og sejlede saa langs Klintens Fod tilbage til Jydelejet.

Det var Formiddag. Solen skinnede paa de mægtige Kridtmasser, der var saa blændende hvide, at det næsten skar i Øjnene, naar vi saa paa dem. Denne Fod- og Sejlur var saa betagende, at den ikke kan skildres i Ord, den kan kun opleves. Men den, der har oplevet Møens Klint i saa gunstigt Vejr, vil aldrig glemme denne hvide Majestæt set fra Havet.

Var det strengt pr. Cykel at komme op paa Klinten, blev det til Gengæld let at køre ned ad den, da vi forlod den.

I Keldby gjorde vi Holdt for at se Kirkens mange Kalkmalerier fra den katolske Tid. Disse simple Billeder, som fylder alle Væggene og Loftet i Kirken, har i den senere Middelalder været en Billedbibel for Menigheden. Dengang havde den jævne Mand jo ikke Lejlighed til at læse i Bibelen. For os er det vanskeligt at forstaa en Del af Billederne, hvis vi ikke faar mundtlig Forklaring om deres Betydning.

Da vi kom ud af Kirken, fik vi en Regnbyge, den eneste paa Turen, men den gav ogsaa Vand, og den slog noget af vor Plan itu. Det var Mening, at vi skulde have været en Tur ud paa Halvøen Ulvshale, hvor der er en ejendommelig, næsten uberørt Natur med Stenrald, Sandjord, Enebærbuske og andet Vildnis. Nu kørte vi lige til Rødkilde Højskole, hvor vi overnattede.

Her ses endnu dybe Spor af den gamle Højskolemand og Politiker Frede Bojsens Virke. Haven og Hovedbygningen er prægede af ham. Sidst jeg var der, levede han endnu, og jeg saa ham da vandre med sit Tidseljern som Støttestav. Han var altid i Kamp med Jætter (det han ansaa for ondt), og til det sidste, da han ingen Modstandere havde mere, vedblev han at bekæmpe Tidsler og andet Ukrudt.

Vi fik Lov at komme ind i Hovedbygningen, der rummer saa mange værdifulde Kunstgenstande, Malerier, Møbler o. lign., at den næsten mere ligner et Museum end en Privatbolig.

Gennem det frodige, tætbefolkede Vestmøen naede vi til Grønsund, hvor vi kom over med en Motorfærge. Saa var vi paa Falster.

I Stubbekøbing gæstede vi det store, smukke Anlæg Vest for Byen, tog et Bad i Sundet og læste de »bør-

gerlige« Visdomsord paa Raadhuset. De kunde nok give Anledning til Efertanke. Paa Østgavlen staar: »Følg Skik eller flye Landet«, paa Facaden: »Loven er lige for alle«, paa Vestgavlen: »Lad dem styre, som forstaae det«. Da Indskrifterne har staaet her længe før Hitlers Dage, kan ingen mistænke de gode Borgmestre i Stubbekøbing for Nazi-Tendenser. Naa — ingen Skumlerier, de kan give Fribillet til Koncentrationslejrene.

Herfra paa langs ned gennem Falster. Ved Nørre Ørslev Højskole gjorde vi Holdt. Vi blev alle indbudt paa en Kop Kaffe og hvilede bagefter en Times Tid i Højskolens Have.

Ved Nykøbing kørte vi ad den faste Bro over Guldborgsund til Lolland. Da vi herfra til Maribo vilde faa haard Modvind, valgte vi i Stedet at krydse op mod den. Derfor kørte vi mod Syd til den smukt beliggende lille Købstad, Nysted. Tæt ved den ligger det gamle, ærværdige Herresæde, Aalholm, hvis Park kun er aaben to Gange hver Uge. Den var netop aaben den Dag. Vi gik rundt i den og besaa Slottet fra alle Sider. Det var omgivet af brede, vandfyldte Grave og maa i gamle Tider have været let at forsvare mod Fjender.

Gennem det flade, flade Land gik det derefter ad Maribo til. Der gjorde vi et kort Ophold for at se den gamle Klosterkirke, hvor Leonora Christina hviler. Vest for Kirken er rejst et Mindesmærke for hende.

Ved Torvet ligger Raadhuset, og her hentede vi ny Raadhusvisdom, thi her stod: »Retfærdighed ophøjer et Folk«. Denne Tanke kunde vi anerkende. Den rette Færd adler Mennesker, men den urette Færd (Magten, Tvangen) nedværdiger et Folk, da den avler Bitterhed, Had, Oprørslyst.

Da vi denne Aften noget sent naaede Søllested Højskole, var flere noget trætte, men det var ogsaa Turens strengeste Dag — over 100 km og saa Modvind en stor Del af Vejen.

Turens sidste Dag blev rig paa Afveksling, idet vi den Dag var paa fire af Danmarks Øer: Lolland, Langeland, Taasinge og Fyn.

Først kørte vi Syd paa til det 70 km lange Dige, der er lavet efter den store Stormflod 1872. Flere af Deltagerne troede, da de saa Diget, at det var en Jernbanedæmning, og da vi kom derop, blev de overraskede over at se Havet lige foran os.

Efter et forfriskende Bad i Østersøen kørte vi ad Nakskov til. Vi modtog en Del Indtryk af Lollands Ejendommeligheder: Det helt flade Land, de store Hvede- og Sukkerroemarker, de mange Skove og Herregaarde, de retvinklede Biveje, og saa saa vi, som Forstanderen paa Søllested Højskole saa vittigt udtrykte sig — de berømte Pilehegn, som ikke findes mere.

Sejlturen fra Nakskov til Spodsberg kan være slem, for os blev den fin, og herefter var der ingen Fare for Søsygens Kvaler.

Ved Spodsberg var vi i Vandet for sidste Gang og beklagede, at det var — sidste Gang.

Turen over det bakkede Langeland varede kun et Øjeblik, og Sejlturen Rudkøbing—Vemmenæs var vidunderlig. Det var ind under Aften, Luften var mild, ikke en Vind rørte sig, Havet var blikstille og Overfladen saa blank, at Rudkøbing spejlede sig deri. Vi nød alle den dejlige Tur i de smukke Omgivelser.

Under Overfarten blev vi en Del forsinkede og maatte derfor sætte Farten op for at naa Bjerreby saa

hurtigt som muligt. Der var det nemlig Meningen, at vi skulde spise vore sidste Rugbrødsskorper. Overraskelsen blev derfor stor, da vi i Kettys Hjem fandt lange Borde dækkede med dejlig Middagsmad til os alle. Den blev naturligvis modtaget med stor Glæde, for Madspørgsmaalet havde været ret underordnet, og Maden ofte ret tarvelig paa Turen, og de sædvanlige Spisetider var

Melonspisning paa Landevejen.

heller ikke bleven overholdte. Der spistes kun, naar Lejlighed bød sig, eller naar Maverne højlydt krævede deres Ret. Nu spiste vi pænt borgerligt — ikke i Vejgrøften — og sendte samtidig Kettys Forældre mange venlige Tanker for den gode Mad.

Alt for hurtigt maatte vi bryde op igen. Men det var nødvendigt for at naa hjem, inden det blev alt for sent.

Da vi var Nord for Kværndrup, kørte en Bilist forbi os, han stak Hovedet ud af Vinduet og skældte os kraftigt ud, fordi vi kørte to og to ved Siden af hin-

anden. Han erklærede, at det var strafbar Handling. Vi skulde køre i een lang Række. Jeg lod ham naturligvis vide, at det var ham, der var fejl underrettet. Og en af Deltagerne svarede ganske tørt: »Hvis vi skulde det, var den sidste jo ikke kommen fra Svendborg endnu!«

Vi havde vist ikke forgæves læst paa Raadhuset i Skelskør: »Lov skal lydes«. Vi havde overholdt Færdselsloven, og det var vel en af Aarsagerne til, at Turen blev helt vellykket.

Det blev — kort sagt — en god Tur, som sikkert alle kan mindes med Glæde.

P. Birkelund.

Paa Embedsjagt.

Naar man vil søge et Lærerindeembede, er det de allerfleste Steder nødvendigt, at man kommer personligt og gaar rundt og præsenterer sig for samtlige Sogneraads og Skolekommissionsmedlemmer. Nu har jeg i Tiden fra 20. August til 1. Oktober søgt seks Embeder som Vinterlærerinde i Vestjylland og fremstillet mig personligt hver Gang, men da der er 80—100 Ansøgere hvert Sted og mange har Forbindelser, er det næsten umuligt at komme i Betragtning.

Til Trods for Statsbanernes Underskud er det alligevel dyrt at rejse med dem og derfor cyklede jeg derover den første Gang og „rejste til Fods“ de andre Gange. Jeg har sat det i Gaaseøjne, for vi var nemlig ikke uvillige til at sige „Ja Tak“, naar en elskværdig Bilist tilbød os at køre med. En saadan Rejseform er ikke saa morsom, naar man er alene, og jeg har derfor faaet en ledig Kammerat med. Ind imellem, at der blev averteret nye Pladser, turede vi rundt i det øvrige Jylland, hvor vi havde Bekendte, vi kunde besøge.

Det er fra disse Farter, jeg har Lyst til at fortælle lidt, ikke en samlet Fremstilling fra Dag til Dag, men spredte Træk fra Turen i det hele taget.

Vi gik hjemmefra med stoppet Rygsæk og Eksamenpapirerne i en Skuldertaske sammen med en Pengepung, et Landkort og et Par Solbriller, det mente vi var det nødvendigeste. Vi kom hurtigt og nemt til Kolding i Løbet af tre Timer fra Ryslinge og vandrede ud ad Esbjergvejen. Der fik vi Lov at gaa en rum Tid, og da vi var kommen til Kolding med 60 km Fart, og nu gik med 6 km Fart i Timen, syntes vi, det gik lidt smaat fremad og begyndte allerede at tvivle paa vor Rejsesmaades Behagelighed. Endelig kom vi op at køre med en Bil, der skulde til Vejen, men ak og Ve, da vi kommer dertil, viser det sig, at Landevejen er spærret mellem Vejen og Halsted — Omkørsel ad Foldingbro. Der stod vi. Vi var nok klar over, at Vejen ikke var mere spærret, end et Par nogenlunde gymnastiske Fodgængere kunde forcere den, men vi var ogsaa klar over, at skulde vi gaa fra Vejen til Holsted, naaede vi ikke Esbjerg inden Aften. Der var ikke andet for os at gøre end følge Omkørselsvejen, der var befærdet af Biler, men saa maatte vi ud til Landevejen igen. Vi travede saa igennem Vejen — den er lang at komme igennem — og Vejen vi skulde ud paa var langt borte, og jo længere der var gennem Vejen, des længere faldt Vejen os, og vi var enige om, at det var trygteligt ad Vejen at komme til Vejen — men endelig naaede vi ud paa Vejen ved Skibelund. Det begyndte at blive Aften, saa vi gav os ikke Tid til at se Skibelund Krat, men gik ad Esbjerg til. Endelig — endelig kom en Lastbil og tog os op. Hvor vi skulde hen — ja, vi skulde til Holsted — naa, saa kunde vi køre med til Foldingbro. Vi fik hver et Æble at gumle paa, og fortalte imens, at vi skulde til Esbjerg, — naa, saa maatte vi da hellere køre med til Gørding, det var en 7-8 km nærmere Esbjerg og vi sagde Tak til. Ved 18,30-Tiden stod vi i Gørding, med stærkt fremskreden Tusmørke, ved en Bivej, der var den eneste Forbindelsesvej med Esbjerg. Min Kammerat sukkede: „Lille Mand, hvad nu?“ Og jeg studerede Kortet og overvejede at tage med Toget til Bramminge, og saa finde et Sted der at sove om Natten — eller — da kom en Bil, og jeg fløj op og bad for første Gang, om vi maatte køre med. Det var en ældre Mand, der skulde til Bramminge, og vi maatte hjertensgerne køre

med. Opmuntrede af vort Held spurgte vi efter et honnet og billigt Sted, hvor vi kunde overnatte. Vi fik det Svar, at nu maatte vi hellere først tage med ham hjem at spise — hans Kone ventede ham med Aftensmaden. Det tog vi selvfølgelig med største Glæde imod og blev vel modtaget af Fruen og et herligt Aftensbord. En Time senere vilde vi til at bryde op og finde et Logis for Natten, men den elskværdige Frue sagde, at de havde da Plads nok. Hvis vi vilde tage til Takke, maatte vi saa gerne sove i deres Gæstekammer om Natten. Vi var henrykte og sov 5 Kvarter i Timen ovenpaa den temmelig bevægede Dag og drømte om Omkørsler og Vejen, der gik til Vejen, Vejen fra Vejen og selve Vejen, og vaagnede op til et herligt Kaffebord næste Morgen, hvorefter vi, udhvilede og mætte, hurtigt naaede Guldager, hvor jeg skulde søge Plads.

Efter en lang Dags Vandring rundt til Sogneraadet var Klokken blevet 19. Vi skulde finde nogle Folk i et Nabosogn, hvor jeg haabede at faa Natlogi. Jeg spurgte en Mand efter N. N. i H. Ja, saa skulde vi først derhen og derhen og derhen, og saa maatte vi hellere spørge igen der, for det var den sidste Gaard. Der var ogsaa Landevejen, men den var 12 km lang, saa vi foretrak Genvejen over Markerne. Vi fandt ogsaa godt nok „den sidste Gaard“ og spurgte atter om Vej. Det var nu næsten helt mørkt og væmmelig koldt. Tunge, sorte Skyer gjorde det endnu mørkere, og det blæste temmelig stærkt. Vi stod ved den sidste Gaard paa en Markvej og kunde ikke øjne et Lys i den Retning, hvor vi skulde. Vejen hørte op der, men vi skulde følge det første Pigtraadshegn sønderpaa og skulde saa med det næste østerpaa, indtil vi kom til nogle høje Træer, vi lige kunde skimte som noget mørkt, og saa med nok'en et Pigtraadshegn, indtil vi kom til en Mark, og saa skulde vi følge den til vi kom til nogle Gaarde.

Vi sagde Farvel og Tak og kikkede langt efter et veldækket Aftensbord inde i Køkkenet og tradskede saa langs Pigtraadshegnene, medens vi udmalede os, hvormeget dejlig Mad, der fandtes i Danmark — saasom Bøf med Løg — Sovs og Kartofler — og — uha, hvor vi var sultne —. Pludselig for min Kammerat sammen og tyssede paa mig og viste mig to mørke Skygger, der langsomt kom hen imod os. Allehaande Fantasier for gennem hendes Hoved, indtil Spændingen udløstes ved et stiltfærdigt „Huhh!“ Det var saamænd et Par Kvier, der tilkendegav deres Forundring over at have faaet

Fremmede. Endelig naede vi Markvejen, der førte os ind gennem en lille Granplantage. Vinden susede i Granerne, og vi travede af. Min Kammerat var lidt betænkelig ved den Susen og det Mørke, og for at sætte Humør i hende, gav jeg mig til at vrøvle om to enlige Nattevandrere, der trods Kulde og Sult vandrede paa den vildene Hede og i den sorte Skov. Med stadig større Pathos deklamerede jeg om de sorte, regntunge, uheldsvarslende Skyer, Stormens Susen i Grankoglerne og underlige Lyde i Natten. Da blev jeg brat afbrudt af en Knagen og Bragen i Trætoppene lige over Hovederne paa os; saa vi begge for samme, indtil vi blev beroligede ved Susen af Vingslag og fornærmede „Kra-kra“. Det var en Flok Krager, jeg havde vækket med mit dramatiske Sludder. — Endelig efter at have været i nogle forkerte Gaarde, fandt vi frem til vort Maal, og medens vi spiste, fortalte vi om vor 5 km lange Vandring langs Pigtraadshegn og Markveje.

Ved Daubjerg skulde vi en Tur op at se de gamle Kalkværker, Daubjerg ligger mellem Skive og Viborg. Vi cyklede derned sammen med nogle Kammerater, vi besøgte, og Vejen derned var ganske pragtfuld. Store vildsomme Lyngbakker og dybe Slugter med Bække med rivende Strømme omgav os til alle Sider. Længst mod Syd hævede Landet sig op til den bekendte Daubjerg Daas. Af enganske forfærdelig sandet Hulvej kom vi ned i en af Dalene og derfra op i et Krat, hvor der mange Steder var Huller og Bakker, som tydelig var fremkommen ved Menneskehaand. Vi fik da ogsaa at vide, at i den senere Tid var Kalken gravet i aabne Brud, og det var dem vi saa.

En gammel Mand paa omkring de 80 viste os rundt. Vi kom til Indgangen til Kalkværket og Manden gav os hver et tændt Stearinlys i Haanden, mens han fortalte, at han havde fundet Indgangen ved at dumpe i et Hul, som han troede var et Rævehul, men viste sig at være Indgangen til Kalkgangene, som ingen har vidst hvor var i de sidste 4-500 Aar. Paa Erik Menveds Tid gravede man Kalk der og bar det ud i Kurve. Vi gik ind i Gangen, hvor vi lige kunde gaa oprejst, og efterhaanden som vi kom frem, tændte Manden nogle smaa Petroleumslamper, der stod ved Gangens Vægge. En Mængde Gange gik ud fra den Gang, vi gik paa, og det var for at vi kunde finde tilbage, han tændte Lamperne. Et Sted gik en Gang i en Halvcirkel og stødte længere fremme til den, vi

fulgte. Nogle af os skulde saa prøve at følge den. Den snoede sig noget og vi havde kun vore Stearinlys at se ved. Vi fik Fantasien i Sving og kunde ikke lade være at tænke paa Roms Katakomber. Sæt vi skulde gemme os for vore Forfølgere eller var kommet bort fra de andre. Naa — ved en Omdrejning saa vi de andres Lys, det tog sig meget fantastisk ud med de store Skygger og de smaa Lys et Stykke henne i Gangene. Gangen de andre fulgte var 1 km lang og 20 m under Jordens Overflade, og Sted gik der en Sidegang 12 m længere ned endnu. Det var en meget interessant og meget ejendommelig Vandring — men dejligt var det nu alligevel at komme op i Solskinnet igen.

I det herligste Septembervejr befandt vi os en Eftermiddag midt imellem Holstebro og Skjern —. Vort Maal var Varde, der var atter en Plads ledig. Ringkøbing Amts Landeveje er berømte og ikke ikke uden Grund. De var saa hullede, grusede og stenede, at vi hvert Øjeblik maatte standse og ryste Smaasten ud af Skoene og vi blev saa ømfødede, at vi næsten ikke kunde gaa næste Dag. Der er store Bakker, saa Udsynet er frit og vidt, og op over de brune Lyngbakker snoede Landevejen sig som et hvidt Baand. Gaardene ligger meget spredt; det er jo opdyrket Hede, de ligger paa, saa der hører mange Tdr. Land af den magre Jord til hver Gaard. Langs Landevejen ligger saa godt som ingen Boliger, og vi gik i ca. 2 Timer uden at møde en eneste.

Vi kommer saa forsvindende lidt frem ad en Vej, vi kan se saa langt ad, og vi begyndte da ogsaa at tvivle paa, at vi naede Skjern, inden det blev mørkt. Varde havde vi helt opgivet. Vi begyndte at blive trætte — vi havde sunget „Man maa rejse til Fods“ jeg ved ikke hvor mange Gange, og begyndte saa paa „Naar bare du kan vente, kommer Lykken nok en Gang“ — da kom sandelig en Bil; den standsede og vi blev spurgte om vi ikke vilde køre med — og glade satte vi os ind og hvilte Benene, medens Bilisterne fortalte, at vi godt kunde køre med længere end til Skjern, for de skulde til Varde, og en Time efter befandt vi os alligevel til vor store Forundring i Varde —.

Ja, dette er Smaatræk, som vi selvfølgelig havde hver Dag — men Hovedsummen af vor Tur, den Tilfældighed, vi rejser paa, de uforudsete Begivenheder og den Mængde vidunderlige danske Natur, vi har set, det er det, der har gjort det dybeste Indtryk.

Men hvad der ogsaa gjorde Indtryk, det er de mange forskellige, saavel i Alder som i Stand, men alle lige elskværdige Bilister, vi har mødt. Det har imponeret mig at saa mange vildfremmede Mennesker, der samlede os op, ofte kørte Omveje for vor Skyld. Men selv om Vandrerslivet er herligt, saa var det alligevel rart at komme hjem og komme i Ro og faa noget rent Tøj paa. Saa skønner man paa Civilisationens Goder.

Vi gav Hostrup Ret i hans Sang om Fodrejser, men det Vers, vi sang med størst Overbevisning, var:

„Man maa rejse til Fods for at døje lidt ondt,
for at leve et Liv i det korte Sekund,
for fra Morgen til Aften at trave sig træt,
for at sulte, for at fryse — for at spise sig mæt.
For at sige det skønne „Goddag“ og „Farvel“,
og bestandig med Haabet slaa Mindet ihjel,
for at røre sin Aand uden hæmmende Baand
ta'r man Randsien paa Nakken og Staven i Haand.“

Lidden Højlund.

Aaret, der svandt.

Atter er der gaaet et Aar, atter skal der trykkes et Elevskrift, og atter skal jeg skrive noget om, hvorledes Aaret er gaaet her paa Skolen. Skønt der ikke er sket noget af særlig Interesse, skønt I alle ved, hvorledes Aaret forløber normalt, og skønt jeg ved et Bestyrelsesmøde udtalte, at jeg denne Gang kunde fatte mig i Korthed, erklærede Formanden meget bestemt, at jeg skulde skrive »ikke for kort« om det svundne Aar. Altsaa skal jeg, det maa være min Pligt. Og da jeg jo af andre kræver, at de skal gøre deres Pligt, maa jeg vel ogsaa have Pligt til at gøre min Pligt. Saa skriver

jeg. Men først maa jeg rigtignok til at fremkalde Billeder, der ligger godt gemt i min Underbevidsthed, og helst se at faa dem frem i den rigtige Orden, i kronologisk Orden, i rette Tidsfølge, ellers bliver der vist for mange unge Hjerner, som husker bedre end min Hjerne, der

4 „Sydpols-Beboere.“

vil protestere og tænke om, ikke sige: Nej, det er ikke rigtigt.

Jeg vil derfor begynde med Begyndelsen, og det maa jo være Vinterskolens Aabningsmøde d. 3. Novbr. 1932. Gymnastiksalen var da som sædvanlig fyldt af Eleverne og deres Forældre. Lærer Jensen, Sødinge, og

jeg talte til Forsamlingen, vi drak Kaffe i Fællesskab, de boende Elever fik anvist deres Værelser o. s. v., indtil Forældrene rejste hjem med Aftentogene. Det var den første Skoledag, men det var ingen Arbejdsdag, i hvert Fald ikke for Eleverne. Den næste Dag begyndte de at arbejde.

Saa gik Arbejdet jævnt og i stigende Tempo, indtil Juleferien kom. Skolens Lærere bestod af »Den faste Stab« samt Lærer Jensen, Sødinge (Historie) og Lærer Olesen (Naturfagene og Gymnastik).

Julesammenkomsten fandt Sted Onsdag d. 28. Dec. Der var stort Juletræ i Gymnastiksalen og Uddeling af Godter til Eleverne, baade smaa og store. Bagefter var der Sanglege, og da Børnene havde moret sig tilstrækkeligt, blev der danset af de mere voksne til hen imod Midnat.

Højskoleforeningen spillede en Dilettantkomedie, der hed »Værdier«, skrevet af Lærer Gertsen. Til dens Generalprøve d. 8. Febr. var vi alle indbudt. Og vi gjorde vort til, at Bifaldet blev kraftigt efter Forestillingen.

Onsdag d. 15. Febr. var vi i rigtigt Teater i Odense. Vi tilbragte baade Eftermiddag og Aften i Odense. Om Eftermiddagen var vi i Stiftsmuseet, St. Knuds Kirke og Krypt samt i H. C. Andersens Museum. Om Aftenen saa vi i Teatret: »Vi som gaar Køkkenvejen«. Forestillingen greb de modtagelige Sind, gav Indtryk, som sent vil glemmes. Hvem kan glemme Manden, som søgte efter »den lille gule Lap«.

Lørdag d. 25. Febr. var hele Skolen inviteret til Aftenselskab hos Dekupør Uffe Bek. God Tilslutning, højt Humør, Uddeling af Festhuer samt »Guf«, Deklamation og Dans i Værkstedet. Hvad kan man ønske mere?

Tre Dage senere var der igen Dilettantkomedie, hvortil Eleverne blev indbudt til smaa Priser. Det var Gymnastikforeningen, der spillede »Skifteretten gør Udslaget« samt »Marens Kyllinger«. Der blev spillet godt, og Bifaldet var stort.

11. Marts var det som sædvanlig min Fødselsdag, og den forløb som sædvanlig med pyntet Skolestue og Chokoladedrikning om Eftermiddagen — og saa med noget saa usædvanligt som en moderne, magelig Lænestol til mig. Mon Meningen var, at jeg Resten af Vinteren skulde sidde og have det rart i den?? Saa var der vist blevet for lidt ud af Arbejdet.

Fredag d. 24. Marts havde vi en fælles Cykletur til Fravde, hvor vi var inde i Kirken at se Biskop Thomas Kingos Kiste og henne ved hans smukke gamle Herresæde, Fravdegaard. Derefter var vi henne ved Helligkilden og cyklede saa til Davinde for at se det gamle Bystævne og Tvættestenene ved Bækken. Ved Ferritslev saa vi Langdyssen fra Stenaldertiden, og i Haundrup var vi inviteret til Kaffe hos Knud Andersens Forældre. Ingen havde Lyst til at afslaa et saadant Tilbud, og der blev god Afsætning paa baade Kaffen og Kagerne. Videre gik Turen til Herresæderne Hellerup og Ravnholt, og derfra til Jættestuen og Langdyssen (den længste i Danmark) ved Lindeskov, hvorfra vi tog en lille Afstikker ad Biveje gennem Skove og Dalføre med frygteligt Pløre til Lykkesholm. Derfra hjem ad Landevejen. Da mange af Eleverne var uden Træning, var der en Del, der var noget trætte ved Turens Afslutning.

Saa kom Vinterskolens sidste Dage med Eksamen, Gymnastikfremvisning af alle 6 Hold og efterfølgerde Bal, og saa den allersidste Dag med Afslutningsfest

den 31. Marts. Til denne var næsten alle Elevernes Forældre mødt. Ved Kaffebordene blev der sunget og holdt Taler, og saa spredtes de unge, som nu en Vinter havde levet fredeligt og dog livligt, flittigt og dog festligt med hverandre. De drog hver til sit, rigere paa gode Minder, end da de kom, og med Følelse af, at de ogsaa kunde mere, vidste mere og var mere end da de begyndte. Og vi, som blev tilbage, havde Mindet om en Flok flittige og brave unge Mennesker, som vi kun har haft Glæde af at undervise og sætte i Arbejde, som vi havde set udvikle sig, og som vi haaber skal naa noget i Livet.

Søndag den 11. Juni havde vi Elevmøde. Fint Vejr og god Tilslutning. Mange glæder sig sikkert til denne Dag, glæder sig til at træffe gamle Venner og drøfte gamle fælles Minder fra Skoletiden, ellers mødte der vist ikke saa mange. Og vi glæder os altid over at se glad Ungdom.

Ved Kaffebordet talte Lærer Jensen, Sødinge, om Grundtvig og Willemoes ud fra Verset: »De Snekker mødtes i Kvæld paa Hav«, og jeg talte om vor nationale Arv. Umiddelbart efter var der Generalforsamling i Elevforeningen. Kassereren, Poul Madsen, og Redaktøren, Bernhard Rasmussen, nægtede at modtage Genvalg, hvilket meget beklagedes. I deres Sted valgtes Regnar Jørgensen fra Allerup og Poul Fischer fra Ringe.

Kort efter Aftensmaden spillede gamle Elever en lille Dilettantkomedie af Erik Bøgh: »Et Uhyre«. Og Kl. 22 var der Havefest med kulørte Lamper mellem Træerne og Rabarbergrød paa Græsplænen. Derefter dansedes der til Kl. 23,30.

Sidst i Juli samledes igen en Del af Vinterens Elever

for i Fællesskab at foretage en Cykletur til Møens Klint. Den forløb godt og planmæssigt og er beskrevet et andet Sted i Aarsskriftet.

Hvad er der saa mere? Ja, efter Cykleturen til Møens Klint deltog min Hustru og jeg i et Kursus paa Krabbesholm Højskole, hvor vi oplevede meget, og hvorfra vi

Fra Elevmødet 1933.

foretog flere gode Udflugter. Derefter var jeg paa Cykeltur over Heden til Vejrs Strand og Blaavandshuk og paa Fanø med nogle af Børnene. Og endelig var vi med hele Familien ved Havet de sidste 14 Dage af Ferien. Det var helt underligt at holde Ferie paa den Maade. Tænk i 14 Dage slet ikke at skulle andet end spise og sove og dase. For mig var det helt underligt hver Morgen at vaagne med den Følelse, at der slet

intet er, som kalder, intet, der stiller Krav til én en hel lang Dag. Og Følgen bliver let, at en saadan Dag virkelig bliver lang.

Ferien er forbi, Efteraaret er paa Hæld. og Vinterarbejdet begynder snart.

Det har i Aar gaaet rask med Indmeldelser til Efterskolen. Allerede i September havde vi fuldt Hus, og efter den Tid har vi sagt nej til mindst en Snes, som har henvendt sig til os. Ni af dem, der har været her i Fjor, kommer igen. Da de alle var flinke og flittige unge Mennesker, haaber vi, at de maa blive toneangivende i Klassen, saa vi maa faa en god Vinter med en god kammeratlig Tone og flittigt Arbejde.

Ringe, den 25. Oktober 1933.

P. Birkelund.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes eder alle.

Dorothea og Peter Birkelund.

Rejseindtryk fra England, Frankrig, Svejts og Tyskland.

Det vil kun blive i ganske korte Træk, jeg her skildrer mine Indtryk fra England, hvor jeg opholdt mig i 9 Maaneder, og fra Frankrig, Svejts og Tyskland, hvorigennem jeg sammen med to Kammerater tog Cykleturen fra England og hjem.

Jeg opholdt mig paa en større Gaard, som efter Ejerens Udsagn blev drevet efter dansk Mønster. Dette gav dog kun Udslag i Sædskifte, danske Roer og Kornsorter og nogle danske Maskiner. Ellers var Gaardens Drift for meget undergivet Tilfældighedernes Spil, til at jeg, med Respekt for dansk Landbrug, vilde anerkende den som en dansk Mønstergaard.

Landbruget er meget tilbage i England, hvilket naturligvis skyldes den mindre Stilling og Betydning, det indtager indenfor det engelske Erhvervsliv, og det bliver derfor ikke regnet for saa meget, nærmest for noget, som kun mindre velbegavede Individier giver sig af med, og den gamle Vending, som blev brugt herhjemme for et lille Hundrede Aar siden, naar der var et mindre Lys i Familiens Opvækst, at »Agrar kunde han da altid blive«, gælder endnu derovre, og derfor er de store Forsøgsstationer og Laboratorier frugtesløse. Institutternes Forsøg, Fodertabeller og Vejledninger var gode nok, men hvad kan det hjælpe, naar Landmændene ikke forstaar dem og ikke interesserer sig for dem.

Jeg havde saa megen Fritid, som jeg ønskede, og jeg benyttede den, saa godt som mine økonomiske Forhold tillod det, til at rejse rundt i Landet.

Den engelske Natur er meget smuk. Landskaberne er meget bakkede, der er næsten ingen Skove, men allevegne staar Trægrupper, smaa Skove eller enkelte Træer, og langs næsten alle Veje og i Markskel er der Tjørnehække. Kønnest er der ved Themsen. Themsen er opdæmmet og Strømmen er derfor meget svag og bugter sig meget ud og ind i den brede græsgrøede

Der køres Roer (England).

Floddal, der hist og her er beplantet med Trægrupper, og paa begge Sider var Dalen afgrænset af høje skovklædte Bakker. Her havde de rige Englændere deres gamle Slotte og nye flotte Villaer, omgivet af henholdsvis gamle, fornemme Parker og moderne, stilfuldt anlagte Haver, der sammen med Naturen gjorde en Sejltur op ad Floden til en Oplevelse, man aldrig glemmer.

Der var mange interessante Byer i England, og i mange Tilfælde vidt forskellige, f. Eks. Oxford, med

alle de gamle Collegier og Kirker og den gamle Fæstning med Voldgravene, hvor Folk saa saa højtidelige ud og ens egne Fodtrin lød saa uhyggelig højt i Gaden, og saa Reading, der ikke laa mere end et halvt Hundrede Kilometer fra Oxford og ogsaa var en Universitetsby, her var Liv, dirrende Travlhed og en myldrende Trafik, saa man daarligt kunde komme frem paa de til Trængsel fyldte Fortove.

Men mest interessant var dog London, den er stor-slaet og meget pænere end jeg havde tænkt mig. Her kunde man faa flere Dage til at gaa alene med at se de allervigtigste Bygninger og Pladser, saasom Trafalgar Square, hvor Admiral Nelson staar paa sin høje Søjle og skuer ud over Byen, Buckingham Palace, hvor Kongen bor om Vinteren; her var jeg en Gang saa heldig at se en Vagtparade. De engelske Gardister er store og flotte, men deres Parade virker noget klodset. Westminster Abby og Regeringsbygningen med Big Ben saa jeg ogsaa. Det gamle ærværdige Tower med de store Samlinger af gamle Vaaben og Brynjer, og her opbevares den engelske Trones Kroner og Kronjuveler under et stort Glasskab, men under skarp Bevogtning. St. Pauls Cathedral er en mægtig Kirkebygning med en stor hvælvet Kuppel, her er det ejendommelige Hviskegalleri, hvor en svag Hvisken kan høres hele den mægtige Kuppel rundt. Ikke langt herfra ligger Bank of England, der har sine Guldkældere liggende helt ud under Gaden.

Og saa alle de store Forretninger og Markeder.

De fleste Forretningsbrancher ligger i Kvarterer, saaledes at man kan gaa gennem flere Gader af f. Eks. Modeforretninger, Læderforretninger eller Juvelforretninger

ger. Jeg saa ogsaa Kødmarkedet, en mægtig Bygning, hvor Hovedparten af Londons Kødforbrug opkøbes.

Der er en utrolig stærk Færdsel paa Gaderne i London, og at den gaar saa let og hurtigt, som den gør, skyldes kun Englændernes gode Køreevne og en Færdselskultur, som de fleste andre Landes, ikke mindst Frankrigs og vore egne Chauffører, i høj Grad mangler.

Englænderne er meget nationale og det indenfor alle Klasser og Samfundslag, aldrig taalte de en nedsettende Bemærkning om deres Fædreland, altid hævede de det selv til Skyerne, og til alle offentlige Festligheder, Baller, Biografforestillinger, om Stemningen var aldrig saa høj, naar »God save the King« tilslut blev spillet, stod alle bomstille og lyttede med dyb Alvor til Melodien. — Og saa saa sportsinteresserede, man tør næsten kalde dem Sportsidioter; Lørdag Eftermiddag har Englænderne ikke andet end Sport i Hovedet, alle skal til Fodboldkamp. Engang vovede jeg mig til London for at se Kaproningen mellem Studenterne fra Oxford og Cambridge Universiteter, men jeg takker Skæbnen, at jeg slap derfra med hele Lemmer og nøjedes med fladtraadte Tæer. London var paa den anden Ende, Færdselen gik kun een Vej — mod Floden — Sporvogne og Busser kunde umuligt komme frem, Folk gik, eller rettere masede ned gennem Gaderne, og da man endelig kom ned til Floden, stod Folk tykt paa begge Bredder, i Vinduerne og paa Tagene af Fabriksbygningerne, paa hele den 7 km lange Strækning, Baadene skulde passere. Motorbaade for frem og tilbage paa Floden, og Flyvemaskiner i Snesevis kredsede lavt hen over os, og da de to Baade endelig

kom, opløftede hele Mængden en Raaben og en Skrigen, som man ellers kun skulde have tiltænkt de Vilde.

— — —
Turen hjem gik over Frankrig, Svejts og Tyskland, efter en Plan, som Birkelund var os behjælpelig med at lægge, og som før nævnt, paa Cykle, medbringende Sovepose, Telt, Kogerekvisitter og den engelske Vandreforenings Medlemskort, der gav os Adgang til de franske og svejtsiske Vandrehæber, saa at vi i Tilfælde af for megen Regn kunde søge Ly i dem.

Vi kom over ved Calais og tog straks Retning efter Paris, gennem Boulogne, Montreuil og Abbeville. Ved Boulogne var vi ude at bade i Kanalen.

Landskabet paa denne Strækning ligner meget det danske, og Jorden er meget frugtbar og veldyrket, hovedsagelig med Havre, Roer og Kløver, men Gaardene er meget forfaldne og uordentlige. Vejene er gode og lige, saa det gaar rask fremad, og den tredie Dags Formiddag rager Eiffeltaarnet op i Horisonten, og vi humber ned ad de toppede Brosten, ned mod Paris.

Vi opholdt os i Paris i to Dage og boede om Natten paa et Vandrehjem inde midt i Byen, og foretog herfra vore Ture ud i Byen og saa alle de Bygninger, Pladser, Gader og Parker, Notre Dame, Napoleons Grav i Invalidekirken, Triumfbuen med den evigt brændende Flamme paa den ukendte Soldats Grav, Operaen, Eiffeltaarnet, Boulevard St. Germain, Luxemburg Slot og Park o. m. m. a., som jeg desværre umuligt altsammen kan nævne og beskrive her. Jeg kan kun skrive, at Paris med alle sine Pragtbygninger, træbeplantede Boulevarder, gamle Boglader, Fortovsrestauranter, forvirrede Færdsel og af alle Racer og Nationaliteter blan-

dede Befolkning, virker utrolig smuk, interessant, og, som jeg før troede var en Frase, romantisk.

Men vi maa videre og tager sydøstlig Retning gennem den gamle Slotsby Fountaineblau og følger Yunne Floden gennem gamle Landsbyer med Byporte, toppede Brosten og gamle, lerklinede Huse med Skoddevinduer, gennem de første Vinegne og den stadig vekslende

„Fransk Vask“.

Natur, helt ud til Dijon. Her er vi paa Toppen af Cot d'Or Bjergene, og nu kører vi nedad i sydlig Retning, ned gennem Saone Dalen, gennem mægtige Arealer med Vin, Vin i uendelig lange Rækker. Vi kommer gennem Byen Chalon og kommer ud i en meget frugtbar, men daarligt drevet Egn. Her var en Del Ferskentræer og vi saa nogle Silkebuske. Ved Bourg tog vi østlig Retning efter Genève, og nu kom vi ud i de rigtige Bjerg-egne, vi maatte over tre Bjergkæder før vi naaede Byen Nantua, trække Cyklen 7 km op ad Bjergets Side, der-

paa sidde op og, med begge Bremsen paa, køre ned ad den anden Side, til vi naaede en Flod, og saa forfra igen; her var smukt, men det kostede Sved. Ved Nantua kom vi ud til Rohne Floden og vi følger nu den op gennem Bjergpasset i Jura Bjergene, hvor der laa en fransk Fæstning, og snart efter var vi ved den svejtsiske Grænse, og herfra er kun 12-14 km til Genève. Vi er heldige og finder en Lejrplads lige ud til Genfersøen, omtrent inde ved Genève, med Udsigt over Søen til snedækte Bjerge. Genève har mange flotte Bygninger og kønne Blomsteranlæg, Springvand og Promenader langs Søen. Vi fulgte nu Søens nordlige Bred efter Lausanne. Her paa Vejen mødte vi Deltagerne i Verdensmesterløbet i Landevejscykling. Lausanne er en moderne By med mange nye Bygninger i Funkis Stil. Vi kommer nu op paa Højsletten, der er meget frugtbar og dyrket med Vin, Tobak og Græs, gennem en lille køn By Moret og kort efter ind i Bern. Vi har ingen Beskrivelse af Bern og heller ingen Adresser, saa vi faar den desværre ikke rigtig at se, men fortsætter efter Luzern og kommer nu ud i et rigtigt svejtsisk Landskab. Vi kører langs med smaa Floder, op paa begge Sider var græsgroede og skovbevoksede Bjergskraaninger. Af og til krydsede vi Floden over de ejendommelige, gamle, overbyggede Træbroer. Her var et Utal af smaa Savmøller, og rundt omkring paa Skraaningerne laa de hyggelige, svejtsiske Huse, byggede af Træ, med Stuer i den ene Ende og Stald i den anden Ende. Her var smukt.

I Luzern saa vi Thorvaldsens »Løven«, et smukt Kunstværk, der trak mange Turister af alle Nationaliteter til Luzern. Vi kørte rundt om Vierwaldstättersøen, om

til »Rigi«. Her satte vi Cyklerne ind og begyndte Bestigningen af Bjergtoppen. Det gav Værk i Læggene, men det var Ulejligheden værd. Her var en herlig Udsigt med Søer, Skove og græsgroede, frugttræsbeplantede Bakker og Bjergskraaninger mod Vest og snedækte Bjergtoppe mod Øst.

Ved Zug saa vi Drypstenshulen med alle dens ejendommelige Limstensdannelser.

Tilslut kører vi gennem Zürich til Schaffausen med Rhinvandfaldet, og saa er vi færdige med Svejts, et Land, der synes at være i Opvækst, i hvert Tilfælde med en Mængde Nybygninger, baade Fabriks-, Forretnings og Beboelsesbygninger.

Vi kører nu op over Schwartswalderne og ned gennem de store Skove, ned mod Rhinen (15 km med begge Bremsere paa og 20 km pr. Frihjul) og nu gaar det op ad den brede, frugtbare Rhindal, med Frugttræer i Massevis langs Veje og Hegn. Forbi Strassburg, gennem Karlsruhe og Mannheim til Worms, hvor vi saa Domkirken og Mindesmærket for Morten Luther. I Mainz var Thorvaldsens Statue af Gutenberg. Og nu kommer vi op paa den kønneste Del af Rhinen, nemlig fra Mainz til Köln. Her var herligt. Bjergene gaar helt ud til Floden paa begge Sider, saa der kun er Plads til Vej og Jernbane, og mange Steder maa Jernbanen endda gaa gennem Bjerget. Alle Vegne, hvor Jorden er flad, eller blot kan graves ud i Terrasser, er der Vin eller Kirsebær, og rundt omkring paa Klippespidserne ligger alle de gamle, skumle Ridderborge og Borgruiner, og ved Ringen, lige overfor det sagnhistoriske Museataarn, ligger det imponerende National-Mindesmærke.

Vi følger Floden hele Vejen op gennem alle de

gamle ejendommelige Landsbyer, forbi Loreley, gennem Koblenz, over Mosel, op til Köln, med dens store Seværdighed, Domkirken, med de svimlende høje slanke Spir og smukke, højtidelige Indre.

Fra Hohenzollernbrücke kunde vi rigtig se den travle Færdsel, der foregaar paa Rhinen. Slæbedampere med 5-8 store Pramme, belastede med Kul, Korn o. l., asede ustandselig frem og tilbage.

Lidt Nord for Köln drejer vi over mod Holland, men naar desværre ikke at komme helt over i det rigtige Marskland, men maa køre nordpaa lige indenfor Grænsen, og naar kun at se nogle enkelte Opdæmninger, de bekendte store Træsko og det Utal af Cyklister, der findes i Holland.

Vi kom nu ind paa de store tyske Heder og kørte gennem store Strækninger med kun Lyng og Krat og ad næsten ufremkommelige Veje til Bremen og derpaa over Lüneburg Hede til Hamburg.

Hamburg er en mægtig travl By. Her saa vi Elbtunnellen og kørte en Tur langs med den mægtige Havn. Vi saa ogsaa flere Kreatur- og Grønttorve, hvor der er en travl Handel. Vi købte desuden Rødspætter til Middagsmaden i de danske Fiskehaller ved Havnen. Vi kørte nu ud til Karl Hagenbechs Dyrepark; den var meget interessant, men gav desværre Indtryk af at være kriseramt, da der var mange tomme Bure. Og saa gaar det op gennem det frugtbare Holsten med de mange levende Hegn, gennem Kiel, over Kielerkanalen, gennem Slesvig og Flensborg til Dybbøl, hvor vi skiltes.

Og saa er vi hjemme igen efter en Tur, hvor vi har oplevet og set langt mere, end det har været muligt

at fortælle om her, og jeg vil anbefale alle fhv. Ringe Efterskole-Elever samt deres Brødre, Fætre, Halvfætre og saa langt ud i Familien som muligt, at tage en Tur ligesaadan; man har en Oplevelse og man lærer saa rart at hjælpe sig selv og finde sig tilrette allevegne, lærer andre Forhold at kende og ser, at man i de allerfleste Tilfælde har det bedst herhjemme. Naar man saa hvilket Pulterkammer et engelsk Køkken præsenterede, saa faar man større Appetit paa den danske Mad, og naar man saa de tarvelige og snavsede franske Huse, saa strækker man sig mere velbehageligt paa en dansk Sofa. Og det allervigtigste, man lærer at holde af sit eget Sprog og skammer sig over, hvor daarligt man i Grunden kender det og forstaar at bruge det, man faar Øjnene op for, hvor misbrugt og ringeagtet det er og bliver i Dagblade, Ugeblade, Døgnromaner, og sidst, men ikke mindst, i Radioen.

Hvorfor skal en Journalist, der tror, han er smart, men kun blamerer sig selv, have Lov til at fylde Bladene med engelske Gloser, naar vi har de nøjagtig tilsvarende paa Dansk.

Hvorfor skal en Foredragsholder have Lov til at staa og sige »cooperative« femten Gange i et Foredrag, naar »samvirkende« betyder nøjagtig det samme, og hvorfor skal der staa »made of the finest smoking tobacco«, naar samme Tobak er fabrikeret i Danmark og aldrig, i hvert Tilfælde ikke i samme Indpakning, bliver solgt udenfor Landets Grænser.

Er det ikke en Fornedrelse af vort eget Modersmaal og dermed af os selv, hvad er det saa?

Derfor, rejs ud en Tur, men kom saa ikke hjem og sig »all right«.

Tage Møller.

Redaktørens Røst.

Naar jeg nu afleverer Aarsskriftet, vil jeg gerne rette en Tak til dem, der har skrevet de forskellige Artikler og derved har gjort deres Indsats for at skabe et Indhold, der kan have Interesse for Læserne.

Jeg maa samtidig beklage, at flere af Skribenterne er »Gengangere«; hermed er dog ikke ment, at deres Ydelser er daarlige, tværtimod, men jeg maa gøre jer opmærksomme paa, højtærede Medlemmer af Elevforeningen, at I har en helt forkert Opfattelse af Spørgsmaalet »Aarsskriftet«. Det er ikke nok, at I paa Generalforsamlingen vælger en Redaktør og dermed mener, at nu klarer han Resten. Det er naturligvis det letteste, men det røber hverken Interesse eller Energi paa jeres Side. I vil vel ikke have mig til at tro, at der ikke findes en eneste blandt Elevforeningens yngre Medlemmer, der kan skrive en Artikel, der er værd at sætte i Aarsskriftet. Næ, hold op med den, det vilde sandelig ikke tjene vor Skole til Ære! Nu med Hensyn til Cykleturen 1933. Der var ikke een eneste af Deltagerne, der kunde tage sig sammen til at skrive en Beretning om Turen. Det kan I ikke være bekendt! Saa maatte Birkelund til det — det er jo ogsaa meget nemmere — for jer! Men den Slags gaar nu ikke i Længden. Selvfølgelig har jeg ikke drømt om, at jeg bare skal sidde ved Skrivebordet og klippe og kassere, saa Papirkurven bliver overernæret, aldeles ikke, men det er jo ikke Mening, at Aarsskriftets Sider kun skal være forbeholdt de faa, der bor lige i Omegnen af Ringe. I maa alle gøre lidt til, at Aarsskrifter faar saa interessant et

Stof som muligt. Send ind, hvad I mener kan have Interesse blandt Kammeraterne, lad være at holde jer tilbage. Og glem ikke Rubrikken »Nyt fra gamle Elever«, den har lidt en sørgelig Skæbne i Aar, den er udgaaet, da der ikke er indløbet en eneste Linie til den.

Skriv! — send ind! — og vær med til at gøre et ærligt Stykke Arbejde for at bevare Interessen og Sammenholdet indenfor Elevforeningen.

Poul Fischer.

Elevforeningens Generalforsamling den 12. Juni 1933.

Der var mødt ca. 150 Medlemmer. Det meddeltes, at Elevforeningen nu har 242 Medlemmer og i det forløbne Aar har udsendt et Aarsskrift.

Regnskabet kunde ikke fremlægges, da Poul Madsen grundet paa Eksamen ikke havde sendt Regnskabsbogen rettidigt.

Ved Bestyrelsesvalget afgik Poul Madsen og Bernhard Rasmussen og ingen af dem ønskede Genvalg. Nyvalgt blev Poul Fischer, Ringe og Regner Jørgensen, Allerup pr. Højby. Aksel Jørgensen, Allerup er valgt til Repræsentant for sidste Vinters Elever.

Paa Bestyrelsesmødet umiddelbart efter Generalforsamlingen valgtes Regner Jørgensen til Kasserer og Poul Fischer til Redaktør.

Lidden Højlund.

REGNSKAB

FOR
RINGE EFTERSKOLES ELEVFORENING
1932 — 33.

INDTÆGT

			Kr.	Øre
1932				
Juni	13.	Kassebeholdning	26	47
		Hævet paa Giro.....	31	69
Dec.	26.	146 Optrævninger à Kr. 1,85.....	270	10
		28 Indbetalinger à Kr. 1,50.....	42	00
1933				
Januar	7.	13 Indbetalinger à Kr. 1,50.....	19	50
Juni	12.	8 " " " "	12	00
Ialt			401	76

UDGIFT

			Kr.	Øre
1931				
Juni	12.	Damgaard Nielsen (Elevmødet).....	15	00
Septbr.	15.	Indsat i Banken.....	43	16
Decbr.	12.	200 Stk. Postoprævninger	6	00
	19.	Porto (Optrævn. til 158 Medlemmer) ..	63	20
	29.	Betalt Aarsskrift og Konvolutter	261	75
Ialt			389	11
Kassebeholdning			12	65
Ialt			401	76

FORMUE

1.	Indestaaende i Banken	193	50
2.	Kassebeholdning	12	65
Den samlede Formue		205	95

Ovenstaaende Regnskab med Bilag er gennemgaaet og fundet rigtigt.
Ryslinge pr. Fjellerup, d. 28. Oktober 1933.

Jens Trier Rasmussen.

Mejeriet „Engholm“ pr. Aarslev, d. 3. November 1933.

Jacob Alfr. Nielsen.

Tilgaaede Medlemmer Oktober 1932—Novbr. 1933:

Andersen, Karen, Frederik Andersen, Aarslev
 — Knud, Haundrup pr. Pederstrup
 — Kirsten, „Ceres“ pr. Marslev
 Bek, Eva, Nyvej, Ringe
 Birkelund, Brita, Efterskolen, Ringe
 Bjerreskov, Margrethe, Torvehallen, Vejen
 Bonde, Poul, Herringe pr. Rudme
 Buch, Hans, „Ærenlund“, Sandager, Assens
 Foged, Otto, Bjerreby B. pr. Svendborg
 Greve, Arne, Villavej 6, Ringe
 Hansen, Anna Møller, Korint Bageri
 — Gunda, Elektricitetsværket, Ringe
 — Knud, H. Hansen, Boltinggaard Skov, Ringe
 — Søren, Frede Hansen, Rudme
 — Thorkild, „Snarelosegaard“, Longelse St.
 Hempler, Børge, Nr. Søby Mølle
 Henriksen, Mary, Hellev, Bjerreby, Svendborg
 Holme, Bernhard, Espe
 Jacobsen, Hilduvar, Fjellerup St.
 Jensen, Børge, Gestelev Brugsforening
 — Børge, Gislev Mejeri
 — Finn, Fjellerup
 — Jens, Stjoul, Bjerreby B., Svendborg
 Jørgensen, Aksel, „Kirkelygaard“, Allerup pr. Højby
 Kristensen, Lars, Bolteskov, Ringe
 Knudsen, Elli, „Eskelund“, Kværndrup St.
 Larsen, Agnete, Galgebakken, Espe
 — Erik Johannes, „Nørrehavegaard“, Rudkøbing
 — Herløv, Bøgehoved, Ringe
 Meldgaard, Keld, „Faubjerggaard“, Aalborg
 Møller, Mogens, Søby, Landet, Svendborg
 — Alfred, Lunde pr. Stenstrup
 Nielsen, Gudrun, Tvinde, Rynkeby St.
 Olsen, Karl, Vantinge, Ringe
 Pedersen, Margit, Kellerup, Ringe
 Poulsen, Ejnar, Villavej, Ringe

Pedersen, Hans Olav, „Østergaard“, Sdr. Højrup, Pederstrup
Rasmussen, Margrete Munk, Kellerup, Ringe
— Knud, Ryslinge Bryggeri, Fjellerup
Sørensen, Mogens, Vindinge pr. Lamdrup
Trane, Helen, Nordskov Skole, Martofte
Tofting, Viggo, Aarslev Brugsforening

Husk Elevmødet d. 10. Juni 1934!